

Hồi Thứ Mười Hai

Thần Kỹ Ứng Địch

Ngâm xong thì Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tiểu tử người xưa nay không có chuyện là không lên tắm bảo điện, nói thẳng ra đi, người muốn thế nào?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là có chuyện, vô sự thì chẳng dám tìm đến lão.

Mộc Nhị Bạch hất tóc ra sau và nói:

- Người đã không kéo ta đi đánh nhau thì người muốn ta làm gì?

Tả Nhân Long buông một tiếng thở dài, thuận tay chàng lật cuốn sách trên bàn nhưng không trả lời.

Mộc Nhị Bạch ngăn người một lúc rồi chau mày hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tả Nhân Long cười nhạt, đáp:

- Nói thực nhé, lão cho rằng võ công của tại hạ như thế nào?

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão đứng dậy đi một vòng rồi mới quay lại nói:

- Ai lại không biết Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chứ? Người hỏi ta chuyện này để làm gì?

Tả Nhân Long nói:

- Tại hạ đang nói nghiêm túc với lão đấy, không phải nói đùa đâu.

Mộc Nhị Bạch vuốt râu mỉm cười, nói:

- Ai nói đùa với người? Nếu Tả Nhân Long người không có võ nghệ cao cường thì họ Mộc ta há có thể kết giao bằng hữu với người sao?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Trước đây tại hạ có thể tin những lời này, nhưng hiện tại không thể khiến tại hạ tin một cách dễ dàng như vậy, tại hạ...

Nói đến đây thì hai hàm răng của chàng nghiến chặt lại, và không nói tiếp nữa.

Mộc Nhị Bạch hơi ngạc nhiên, nhưng lão liền cười hì hì và nói:

- Được rồi, trước mặt ta chớ có rào đón, nếu người muốn tìm ta đánh nhau thì không được rồi.

Tả Nhân Long hơi tức khí, chàng lớn tiếng nói:

- Tại sao lão cứ nghĩ là tại hạ muốn tìm lão đi đánh nhau? Kỳ quái!

Mộc Nhị Bạch với tay lấy ấm trà màu hồng, đưa lên miệng uống mấy ngụm rồi nói:

- Được rồi, người cứ nói thẳng ra đi!

Bỗng nhiên Tả Nhân Long bật đứng lên, chàng nói:

- Tại hạ chỉ hỏi lão một câu, giao tình giữa hai chúng ta có còn tồn tại nữa hay không?

Mộc Nhị Bạch cũng đứng lên, lão hỏi:

- Sao lại hỏi thế? Đương nhiên chúng ta vẫn là đôi bằng hữu kim thạch vong niên. Cách nói của người thật khiến người ta tức chết đi được.

Tả Nhân Long thấy lão như vậy thì bất giác mỉm cười, chàng đưa tay vỗ vỗ vào vai lão và nói:

- Ngồi xuống, ngồi xuống, chỉ cần lão còn nghĩ đến mối giao tình này thì chúng ta có thể nói chuyện rồi.

Mộc Nhị Bạch vẫn tỏ ra không hiểu, lão nói:

- Nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói:

- Những lời lão vừa nói đích thực cũng không sai, xưa nay tại hạ luôn cho rằng võ công của mình không tệ...

Mộc Nhị Bạch xen vào:

- Đúng thế, vốn dĩ là không tệ.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Nhưng hiện tại thì không đúng rồi.

Mộc Nhị Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Nói thế nghĩa là sao?

Tả Nhân Long buồn bã nói:

- Lão ca, tại hạ bị người ta đánh bại rồi.

Mộc Nhị Bạch “à” một tiếng, rồi chậm rãi đứng lên, lão hỏi:

- Là ai? Ai? Kẻ nào đánh bại người? Mau nói cho ta nghe xem!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chẳng phải lão nói là lão không muốn đánh nhau nữa sao?

Mộc Nhị Bạch tức khí nói:

- Nhưng tình hình hiện tại đã khác, mau nói cho ta nghe, hấn là ai?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Lão không biết danh tự cũng chẳng sao, chỉ cần biết có một chuyện như thế là được rồi.

Mộc Nhị Bạch lấy làm kỳ quái, lão hỏi tiếp:

- Người đó ở đâu? Tại Tây Hồ chẳng?

Tả Nhân Long không phủ nhận chàng nói:

- Người này là đệ nhất đối thủ mà bình sinh tại hạ gặp phải, nhưng tại hạ không cam tâm thua hấn.

Mộc Nhị Bạch lại hỏi:

- Người có thi triển Thiên Trúc Kiếm của người không?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Điều đó có ích gì? Kiếm thuật của đối phương cao thâm, chiêu thức kỳ ảo, khiến lão cũng không ngờ. Căn bản đối phương chẳng xem công phu Thiên Trúc của tại hạ ra gì cả.

Mộc Nhị Bạch ngồi lại xuống và nói:

- Được, có chút thú vị đấy. Mộc Nhị Bạch ta bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, nhưng ngoài tiểu lão đệ người và Dã đạo sĩ tình cờ gặp ở Ngũ Chỉ Sơn ra thì cứ như chẳng gặp người nào. Thiên hạ rộng lớn nhưng muốn tìm một đối thủ thật không dễ chút nào, há chẳng nực cười lắm sao?

Lão ngừng một lát rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Vì vậy mà ta mới tức khí và ẩn mình trong Thiên Trúc Tự này.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Thì ra là như vậy, nhưng lẽ nào lão không biết, người có công phu chân chính thì không để lộ tư tưởng, tình cảm?

Mộc Nhị Bạch nhìn qua Tả Nhân Long rồi nói:

- Chuyện này sao ta lại không biết? Chỉ có điều ta không còn trẻ tuổi thịnh khí như người, người thừa biết tính khí của lão Mộc mà, ta xưa nay là “nhân bất phạm ngã, ngã bất phạm nhân”.

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Đúng thế, nhưng kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ vẫn còn rất nhiều.

Mộc Nhị Bạch lại uống mấy ngụm trà rồi nói:

- Bây giờ mau nói xem, người đó như thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Niên kỷ không cao, rất có thể còn nhỏ hơn tại hạ ba bốn tuổi, là một nhân vật thâm tàng bất lộ, nghe nói là vừa từ hoang đảo vào Trung Nguyên, nhưng hiện nay đã vang danh tứ hải, không ai là không biết!

Mộc Nhị Bạch chồm người tới trước và hỏi:

- Nói vậy, hẳn là Giang Hải Phong phải không?

Tả Nhân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện gì ta lại không biết chứ?

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Thật đúng lúc, ta cũng muốn gặp người này một lần.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Không được, trừ phi Tả Nhân Long này bại thủ bỏ đi rồi mới đến lượt lão, hiện tại lão chưa thể xuất hiện.

Mộc Nhị Bạch nheo mắt, nói:

- Thế nghĩa là sao? Chẳng phải người nói là người đã bại rồi à?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Nhưng tại hạ không cam tâm, tại hạ đã hẹn thời gian và địa điểm tái đấu với hắn, đến lúc đó ai bại trong tay ai cũng chưa biết.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói:

- Ta hiểu rồi, người muốn ta giúp người một tay chứ gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Đó là hành vi của kẻ tiểu nhân, Tả Nhân Long này sao có thể làm như vậy?

Mộc Nhị Bạch cười lớn nói:

- Con bà nó, tiểu quỷ! Rốt cuộc là người muốn làm gì? Chuyện này không phải, chuyện kia không phải, lẽ nào người muốn ta truyền công phu cho người?

Tả Nhân Long đáp:

- Một chút cũng không sai. Tam nhân hành tất hữu ngã sư (ba người cùng đi thì tất có người là thầy ta). Nhưng lão yên tâm, tại hạ chỉ thỉnh giáo lão vài cao chiêu thôi, tuyệt không tham nhiều.

Mộc Nhị Bạch nói:

- Được! Mộc lão ta có được phần vinh hạnh này thì thật chẳng còn gì bằng, người nói xem, người muốn học gì? Nhưng...

Mộc Nhị Bạch vò vò đầu rồi nói tiếp:

- Người chọn môn công phu mèo cào nào của ta?

Tả Nhân Long nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tại hạ chọn bộ Văn Tử kiếm pháp của lão, lão truyền cho tại hạ được chứ?

Mộc Nhị Bạch tròn xoe mắt, lão ấp úng nói:

- Ai... Ai nói cho người biết?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Không ai nói cả, tự tại hạ nhìn thấy.

Mộc Nhị Bạch lại gãi đầu, lão gượng cười, nói:

- Thực lòng mà nói, đó là bảy chiêu kiếp pháp rất đơn giản, đã rất lâu rồi ta chưa thi triển.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Vậy là lão không muốn truyền thụ chẳng?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi đứng lên nói:

- Đi, chúng ta đi ra hậu viện!

Tả Nhân Long bất giác mừng thầm, chàng lập tức đứng lên và theo lão đi ra ngoài. Chừng nửa canh giờ sau thì hai người quay trở lại, Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Thì ra tiểu tử người đã sớm ghi tâm khắc cốt môn công phu này của ta.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Chỉ tại ngày trước lão bộc lộ quá nhiều thôi.

Mộc Nhị Bạch ngồi xuống, lão chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng ta có một câu phải nói, lúc ta mới học bộ Văn Tử kiếm pháp này thì sư phụ của ta từng dặn dò là không được sử dụng bữa bãi, vì mỗi chiêu mỗi thức trong bộ kiếm pháp này đều có thể lấy mạng đối phương.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Vì vậy lão cũng muốn dặn dò lại tại hạ phải không?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Ta không thể không nói như thế, kỳ thực một khi động thủ thì chẳng ai có thể bảo đảm là không đả thương đối phương.

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Ta chưa gặp Giang Hải Phong nhưng mấy tháng qua ta có nghe nói. Trong chùa này có một tri khách hòa thượng (vị sư tiếp khách) mới từ phương Bắc về, hắn nói Giang Hải Phong đã đại náo Tam Dương đạo quán, ba bị lão Dương đều bại dưới tay Giang Hải Phong...

Tả Nhân Long chỉ mỉm cười, vì chàng đã tận mắt mục kiến chuyện này. Một Nhị Bạch lại nói tiếp:

- Người khác thì ta không biết. Nhưng năm xưa ta có gặp Bạch Dương đạo trưởng mấy lần, công phu của lão đạo này đích thực không tầm thường, chẳng ngờ lão ta cũng bại trong tay một kẻ hậu học. Từ đó mà suy thì võ công của Giang Hải Phong quả nhiên phi phàm, người phải cẩn thận mới được.

Tả Nhân Long trầm mặc một lát rồi nói:

- Vì vậy tại hạ mới đến thỉnh giáo bộ Văn Tử kiếm pháp của lão.

Một Nhị Bạch chau mày, nói:

- Giang Hải Phong kết thù oán với người như thế nào? Người nói nghe xem, thật là kỳ quái!

Tả Nhân Long thở dài một hơi rồi nói:

- Thực ra giữa tại hạ và hắn vốn chẳng có thù oán gì, chỉ có điều...

Chàng đem chuyện Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Chu Kỳ giả chết... thuật lại một lượt.

Một Nhị Bạch nghe xong thì cười nhạt, nói:

- Thì ra là như vậy. Tiểu tử, người mắc lừa rồi.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Cứ cho là hai lão đó lừa tại hạ, nhưng Giang Hải Phong giết người như điên là sự thật.

Một Nhị Bạch trầm ngâm một lát rồi nói:

- Những người mà người vừa nói ta đều biết, ngay cả Chu Kỳ và Yến Cửu Công cũng chẳng phải là hạng tốt lành gì, những kẻ bị Giang Hải Phong giết càng chẳng ra gì, vậy thì người báo thù cái nỗi gì cho bọn chúng?

Tả Nhân Long ngó người, chàng lạnh lùng nói:

- Bất luận thế nào thì loại thủ pháp này cũng quá độc.

Một Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão gật đầu, nói:

- Oán đã kết, bây giờ ta có nói nữa cũng muộn rồi, ai khiến ta giao hảo với một bằng hữu trẻ tuổi như người chi...

Bỗng nhiên lão nghiêm sắc diện và nói tiếp:

- Nhưng người phải nhớ, người hành hiệp trượng nghĩa chúng ta phải hiểu rõ sự việc, đoán định thị phi, tránh được chuyện tranh cường đoạt thắng thì càng tốt.

Câu này khiến Tả Nhân Long biến sắc, đôi mày kiếm dựng ngược, chàng đứng thẳng lên và nói:

- Lão nói thế là có ý gì?

Mộc Nhị Bạch kéo chàng ngồi xuống rồi cười hì hì, nói:

- Người chớ nổi nóng, thực ra cũng chẳng trách được, khi ta bằng tuổi người, ta còn thiếu trầm tĩnh hơn người...

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Tại hạ và Giang Hải Phong đã kết ân oán rồi, trong hai người trừ phi có kẻ chịu thua hoặc là chết hay thọ thương dưới kiếm đối phương, bằng không thì vĩnh viễn chẳng dừng lại.

Nói đoạn chàng vỗ xuống bàn một chưởng rồi nộ khí nói tiếp:

- Đa tạ lão vừa truyền thụ kiếm pháp, giao tình giữa hai chúng ta đến đây là hết rồi.

Mộc Nhị Bạch sững người, lão dùng lực kéo chàng xuống và mỉm cười, nói:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống rồi hãy nói!

Tả Nhân Long mục xa tinh quang, chàng nói:

- Dù lão có đứng về phía hấn cũng không thay đổi được cục diện.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Giải cho Tả Nhân Long, người và ta nhiều năm không gặp, chẳng ngờ lần này người đến tìm ta gây sự, cứ cho là Mộc lão ta nhìn lầm người đi.

Tả Nhân Long hơi đỏ mặt, chàng ngồi xuống và nói:

- Đây là do lão tự gây ra thôi.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Cứ xem như ta tự gây ra. Ta hỏi người nhé, người và Giang Hải Phong hẹn nhau ở đâu? Vào lúc nào? Nói cho ta biết một tiếng, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt, được chứ?

Tả Nhân Long suy nghĩ rồi lắc đầu, nói:

- Tốt nhất là lão đừng đi, dù sao thì tại hạ cũng trở lại đây mà.

Mộc Nhị Bạch cười cười và thầm nghĩ:

- “Giang Hải Phong kia là một trang hảo hán, Tả Nhân Long này cũng là một thiếu niên chính trực, võ công song phương đều phi phàm, nếu để lưỡng hổ tương tranh tất phải có một bên thọ thương, vậy thì làm thế nào bây giờ?”

Nghĩ đoạn lão buột miệng nói:

- Nói vậy, hai người hẹn gặp ở Tây Hồ chẳng?

Tả Nhân Long nói:

- Tất nhiên, vì bọn tại hạ đều lưu trú gần Tây Hồ.

Mộc Nhị Bạch trầm mặc suy nghĩ mà không hỏi thêm nữa.

Tả Nhân Long đứng dậy, nói:

- Tại hạ đi đây, đa tạ lão đã truyền thụ bộ kiếm pháp đó. Tại hạ sẽ dùng nó đối phó với Giang Hải Phong.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Chúc người mã đáo thành công, nhưng đừng quên là không được lạm dụng đấy nhé.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Điều đó còn phải xem đối phương như thế nào rồi mới quyết định.

Nói đoạn chàng quay người ra ngoài, Mộc Nhị Bạch cũng chẳng đứng dậy đưa tiễn, lão ngồi thộn người trên ghế và thầm nghĩ:

- “Ta không thể không can thiệp vào chuyện này, Giang Hải Phong là một nhân vật như thế thì ta phải đi tháo gỡ khúc mắc giữa bọn họ thôi.”

Nghĩ đoạn lão lấy chiếc mũ rơm đội lên đầu, lại quàng một túi thảo dược vào vai, bộ dạng rất giống một lang trung đi chẩn bệnh, cứ thế lão lắc lư lắc lư đi ra khỏi phòng.

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đi qua cửa chính của Thiên Trúc Tự, lúc này đã chẳng còn trông thấy hình bóng Tả Nhân Long đâu nữa.

Lão vội sải bước đi tới, nhưng đi chưa được bao xa thì bỗng nghe có người gọi ở phía sau:

- Này! Lão trượng, lão dừng bước cho ta hỏi một lời!

Mộc Nhị Bạch quay lại thì thấy đó là Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ, lão đã sớm biết tiểu tử này nổi danh côn đồ ở xung quanh Tây Hồ. Nhất thời lão cười cười, nói:

- Hóa ra là Tạ đại tướng công.

Tạ Ngũ nhếch mép, nói:

- Lão đừng nhạo tại hạ, tướng công cái con mẹ gì. Ngay cả nô tài cũng không đủ tư cách nữa là. Lão trượng, lão đi hái cỏ dại phải không?

Khắp vùng Tây Hồ đều biết rõ Mộc Nhị Bạch là một lang trung đi hái thuốc, còn như lai lịch và thân thế của lão như thế nào thì chẳng một ai biết được.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ nói xong thì cười cười, bước lại gần. Mộc Nhị Bạch hơi chột dạ, lão thâm nghĩ:

- "Tiểu tử này định giở trò quái gì thế?"

Nghĩ đoạn lão mỉm cười, gật đầu nói:

- Không hái thuốc thì lấy gì sống? Cơm tối hôm nay còn không có mà ăn đấy.

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Đừng lo, cơm tối hôm nay cứ tính cho tại hạ, tại hạ mời khách đấy.

Nói đoạn hắn lấy một nén bạc vụn đặt vào tay Mộc Nhị Bạch và nói tiếp:

- Cho lão đấy, đủ cho lão sống bốn ngày rồi.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người tạ ơn và nói:

- Chao ơi! Thế này thì ngại quá.

Tạ Ngũ nheo mắt một cách lém lỉnh và nói:

- Nhận đi! Nhận đi! Có đáng là bao.

Mộc Nhị Bạch cất nén bạc rồi mỉm cười, nói:

- Đại tướng công người đến đây có chuyện gì không?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Đại tướng công cái con mẹ gì, từ nay về sau lão đừng gọi ta là đại tướng công nữa, ta mà nổi nóng thì tính khí còn hơn đại tướng công đấy.

Mộc Nhị Bạch cũng không nhịn được cười, lão nói:

- Vậy thì gọi người là thiếu gia nhé.

Tạ Ngũ liên tiếp xua tay và nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng chế giễu người ta nữa.

Hắn vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ:

- Ta tìm lão có chút chuyện.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Chuyện gì? Người cứ dặn dò một tiếng là được.

Tạ Ngũ đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Vừa rồi có một gã thiếu niên từ trong chùa này đi ra, lão có nhìn thấy không?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Có, là Tả thí chủ phải không?

Tạ Ngũ vội đáp:

- Không sai, chính là hấn. Hấn kêu bằng Tả Nhân Long. Thế nào, lão trưởng cũng biết hấn à?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Ta từng xem bệnh cho hấn thì sao lại không biết?

Tạ Ngũ vội nói:

- Vậy lão biết hấn vào chùa này làm gì không? Tìm người nào đó chẳng?

Mộc Nhị Bạch ngập ngừng nói:

- Chuyện này... ta không được rõ rồi...

Tạ Ngũ nhìn vào mắt Mộc Nhị Bạch và nói tiếp:

- Lão có thể dò hỏi được không?

Mộc Nhị Bạch gãi gãi đầu và nói:

- Dò hỏi tự nhiên là có thể, chỉ có điều... chỉ có điều người phải nói cho ta biết là có chuyện gì vậy?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Chuyện gì à? Liệu lão có quán được không? Nhưng xong chuyện này thì chí ít ta cũng cho lão tha hồ tiêu xài trong hai tháng.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người, nói:

- Xin đa tạ người trước, chuyện này cứ giao cho ta, ngày mai người trở lại lấy tin tức.

Tạ Ngũ tỏ ra rất vui mừng, hấn lại vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói:

- Được, chuyện này xin giao cho lão, nhưng có một điều là lão đừng để họ Tả biết là ta đến nơi này nhé.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện này người yên tâm.

Bỗng nhiên lão nhớ ra một chuyện nên nói tiếp:

- Nghe nói có họ Giang nào đó cũng đến Tây Hồ, vị Tả tướng công kia muốn đối địch với hấn, chuyện này có không?

Tạ Ngũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lão cũng biết chuyện này?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Hình như ta nghe Tả tướng công nói, người có biết chuyện như thế nào chẳng?

Tạ Ngũ lại đảo mắt nhìn quanh rồi nói nhỏ:

- Một chút cũng không sai, nhưng lão chớ loan truyền chuyện này ra ngoài.

Hắn đưa tay lên che miệng và nói khẽ hơn:

- Họ Giang đó kêu bằng Giang Hải Phong, hắn và Tả Nhân Long đều là những nhân vật có võ công cao cường, lão và ta không thể xen vào chuyện này được đâu.

Mộc Nhị Bạch cũng hạ giọng nói:

- Giang Hải Phong ở trong đình giữa hồ phải không?

Tạ Ngũ lắc đầu, nói:

- Không, hắn trú ở Thạch Cơ Tự trên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong. Ai nói là hắn ở trong đình giữa hồ?

Mộc Nhị Bạch mừng thầm trong bụng, còn Tạ Ngũ nói xong thì mới phát hiện là mình vừa tiết lộ một bí mật nên bất giác ngẩn người ra. Hồi lâu sau hắn mới gượng cười, nói:

- Được rồi, chút chuyện này xin nhờ lão, sáng sớm ngày mai tạ hạ sẽ trở lại lấy tin tức nhé.

Hắn chồm tới kề miệng sát tai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ:

- Ngàn vạn lần phải chú ý là đừng để Tả Nhân Long biết tại hạ đến đây nhé, nếu hắn biết tại hạ tất sẽ không toàn mạng đấy.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói:

- Biết rồi! Biết rồi! Người yên tâm đi đi!

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ lúc lão nhìn trái nhìn phải một lúc rồi mới vội vàng bỏ đi. Mộc Nhị Bạch lại quàng túi thảo dược lên vai rồi đi tiếp, lúc này trong lòng lão đã có một dự tính. Tạ Ngũ xuất hiện rất đúng lúc, hắn đưa đến cho lão một tin tức không ngờ.

o O o

Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi trở về thì chàng luôn cảm thấy rất bất an, chốc chốc chàng dõi mắt nhìn ra hồ, kỳ vọng là Giang Hải Phong sẽ đến. Bởi lẽ, hôm nay đã đến ngày hẹn, và lúc này chỉ ít cũng là giờ thìn, tỵ gì đó. Chàng đứng một mình trên bãi cát im vắng, tay nắm chặt đốc kiếm, lòng bất giác thầm nghĩ:

- “Hay là hắn không đến?”

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt trời đã gần đứng bóng, chàng cười nhặt một tiếng rồi quét mục quang nhìn ra hồ. Lần này dường như chàng đã nhìn thấy một

chấm đen rất nhỏ, chấm đen này di chuyển rất nhanh về hướng chàng. Dưới ánh nắng chói chang, dần dần Tả Nhân Long đã thấy rõ, đó là một chiếc thuyền nhỏ có căng buồm màu lam, thuyền lướt đi như tên, để lại phía sau hai làn nước trắng xóa.

Tả Nhân Long thở phào một hơi và tự nói:

- Giang Hải Phong, thật là nhân vật biết giữ chữ tín.

Lời vừa dứt thì thuyền cũng đã đến gần. Giang Hải Phong mặc bạch y, mang giày trắng đứng hiên ngang trước mũi thuyền, tay phải chàng cầm một túi vải màu vàng rất dài. Thuyền thuận gió mà đến nên chàng không tốn chút sức để chống chèo.

Tả Nhân Long chậm rãi bước đến gần bờ và lớn tiếng nói:

- Giang Hải Phong, Tả mỗ chờ người đã lâu rồi.

Dường như Giang Hải Phong đã sớm nhìn thấy đối phương, chàng điểm chân như mũi tên rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt cát. Chàng cung thủ chào và nói:

- Giờ Ngọ vừa đến, Tả huynh đến hơi sớm đấy.

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, chàng vội nói:

- Lần trước nhờ hạ thủ lưu tình nên Tả mỗ mới được toàn thân trở về, hôm nay mong rằng chúng ta cũng tận xuất sở trường...

Giang Hải Phong cắt lời, nói:

- Tả huynh quá khách khí rồi, với chút tài mọn của mình, Giang mỗ đâu dám nhận là đối thủ của Tả huynh. Hôm nay hy vọng là được Tả huynh hạ thủ lưu tình, nếu có thể dẹp bỏ được can qua thì càng hoan nghênh.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Người cũng không tránh khỏi khách sáo rồi, thực lòng mà nói giữa chúng ta cũng chẳng có thâm thù huyết hận gì, chẳng qua chúng ta tỉ thí bình thường như mọi cuộc tỉ thí, một khi phân thắng bại là thôi ngay.

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Giỏi cho một Tả Nhân Long không biết thức thời, lẽ nào Giang Hải Phong ta sợ người? Tỉ thí lần trước đã phân thắng bại, thế mà người còn dám mặt dày mày dạn hẹn ta tái đấu. Được rồi, ta cũng muốn xem lần này người có thủ đoạn ghê gớm gì?”

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ kính chờ ban chiêu.

Nói xong chàng lắc mạnh hữu thủ một cái, túi vải màu vàng lập tức bung ra, bên trong xuất hiện một thanh Ngưng Sương Kiếm có vỏ kiếm bằng da màu đen.

Tả Nhân Long trầm giọng nói:

- Được!

Lời vừa phát thì tả thủ cũng vung ra chụp lấy đầu vỏ kiếm, song thủ vừa phân thì nhuyễn kiếm đã xuất vỏ.

Giang Hải Phong hoành kiếm trước ngực và cười nhạt, thầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long, người và ta vô thù vô oán nhưng người lại tìm trăm phương nghìn kế bức ta động thủ, chẳng hay đó là vì lý do gì vậy?”

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói:

- Hôm nay người phải trả lại công bằng cho ta!

Dứt lời thì nghe “soạt” một tiếng, Ngưng Sương Kiếm đã xuất vỏ. Tả Nhân Long cũng đã hết nhẩn nại, chàng tung người tới trước, nhuyễn kiếm không ngừng chao động, theo đó là một đạo ngân quang điểm thẳng vào dưới mạn sườn Giang Hải Phong.

Từ lúc khởi đầu Giang Hải Phong đã có ý cảnh giác, chàng biết kiếm thuật của Tả Nhân Long không tầm thường nên tuyệt đối không dám khinh suất. Lúc này kiếm của Tả Nhân Long vừa điểm tới thì chàng vội ngửa người ra sau, nhuyễn kiếm lướt xẹt qua trước ngực chàng. Tuy nhiên kiếm của Tả Nhân Long vẫn truy rất sát, kiếm phong tỏa ra tứ phía làm cho cát vàng cuộn lên, cảnh tượng thật là phong quyện hoàng sa. Nhất thời có một đạo hàn quang lấp lánh, nhằm thẳng mặt Giang Hải Phong mà đâm tới, chiêu thức nhanh như chớp, uy mãnh như cuồng long xuất động. Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Chiêu thức tuyệt lắm!

Lời chưa dứt thì đã nghe “choang” một tiếng, song kiếm chạm vào nhau rồi lập tức phân ra, song phương không hẹn mà cùng lui bước cùng lúc. Thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu cực kỳ, nhất thời song phương lấy mắt nhìn nhau mà lòng bất giác tán tưng nhau.

Giang Hải Phong nhường đối phương một chiêu thì nộ khí chợt dâng lên, chàng lạnh lùng nói:

- Giang mỗ cũng không khách khí nữa!

Lời phát kiếm xuất, Ngưng Sương Kiếm từ dưới quét lên, Tả Nhân Long cảm thấy có một luồng lãnh phong ập đến tức thì. Tuy kinh hãi không ít nhưng chàng cũng biết được trình độ kiếm thuật của đối phương đã đạt đến trình độ Dĩ Khí Ngự Kiếm.

May là chàng không dám khinh suất, trước tình thế như vậy chàng đành vận nội công chân khí lên thân kiếm của mình.

Nhuyễn kiếm vừa bật lên thì hai luồng kinh khí giao tiếp, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Bỗng nhiên nghe Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi tung người lên như kim châu lướt sóng, thoát cái đã đến bên cạnh Tả Nhân Long. Trường kiếm đẩy ra lần thứ hai với chiêu Hoàn Hảo Tả Kim Châu, kiếm khí như mây.

Tả Nhân Long cảm thấy hàn khí lạnh thấu xương thấu cốt. Nhưng võ công của vị thiếu niên kỳ hiệp từng học nghệ ở Thiên Sơn này cũng có chỗ hơn người. Trong tình thế này, nếu là bất kỳ người nào khác thì cũng cảm thấy thế kiếm đâm thẳng vào mặt mình, song Tả Nhân Long là một cao thủ kiếm thuật nên cách chiết giải của chàng cũng khác biệt. Khi phát hiện ra điều bất ổn thì thân hình chàng lập tức rời khỏi mặt đất, đang treo mình lơ lửng trong không trung thì chàng cảm thấy thân kiếm của đối phương mang theo một đạo hàn quang quét qua như chớp dưới hai chân chàng.

Sau khi hạ thân và đứng vững thì Tả Nhân Long mới chú ý đến lớp bùn khô bên trên mũi giày của mình, lớp bùn bị lưỡi kiếm của đối phương gạt đi một mảng. Bất giác Tả Nhân Long rung mình, thử nghĩ nếu chàng không tung người lên kịp thời thì còn gì đôi chân.

Còn Giang Hải Phong, chàng cũng kinh ngạc trước khả năng tiên đoán của đối phương. Mỗi chiêu thức chàng thi triển ra đều là cao chiêu hy hữu trên giang hồ, vậy mà Tả Nhân Long vẫn đoán được tiên cơ. Lòng cảm thấy bất ổn nên chàng lập tức sử dụng thế Đảo Thái Phù bình, chỉ loáng một cái đã tung người ra ngoài xa hai trượng, Ngưng Sương Kiếm hoành ngang trước ngực, mục quang không rời đối phương.

Dường như chàng có một thói quen là trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không thích chủ động ra chiêu trước mà thường là lấy tĩnh chế động.

Tả Nhân Long rất hiểu ý đồ của đối phương nên cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, lẽ nào người muốn giằng co với ta như thế này mãi?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Nực cười là người có thân công phu như vậy mà không rõ thị phi hắc bạch, thế thì gọi là anh hùng gì?

Câu này quả nhiên kích cho Tả Nhân Long phần nộ, chàng cười nhạt một tiếng, hai chân điểm xuống mặt cát, thân hình tung lên như chớp.

Giang Hải Phong thấy thời cơ đã đến nên cũng hú một tiếng dài, toàn thân chàng ngã dài ra mặt cát, trường kiếm mượn thế ngã quét nửa vòng từ phải qua trái. Chiêu này cực kỳ ảo diệu, nửa vòng kiếm quang trông như vầng trăng non lơ lửng giữa bầu trời. Tả Nhân Long bất giác kêu thất thanh, thân người xoay trở trên không và lộn trở lại nhanh như chớp.

Nhưng lúc này khoảng cách giữa song phương chỉ còn trong gang tấc, và trong chớp mắt cả hai cùng hạ xuống.

Tả Nhân Long đưa tay trái ôm lấy mạn sườn phải, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra, chàng đứng ngẩn người như pho tượng. Lòng thầm nghĩ:

- “Nhất định mạn sườn phải của mình cũng bị kiếm của đối phương rạch một đường chừng hai tấc.”

Bấy giờ Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long mới hiểu, về phương diện kiếm thuật, đích thực là mình còn kém đối phương một bậc.

Nhưng trước đây chàng đối địch vô số lần, có thể nói là chưa từng gặp địch thủ, chỉ trừ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch là chàng chưa từng thu phục. Hiện tại nếu chịu thua Giang Hải Phong như vậy thì chàng tuyệt đối không cam tâm. Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch dù sao cũng là bậc trưởng bối của chàng, tuy hai người kết giao bằng hữu nhưng niên kỷ của Mộc Nhị Bạch chẳng kém sư phụ chàng bao nhiêu, cứ cho là võ công của chàng không bằng lão ta thì cũng chẳng có gì mất mặt.

Còn Giang Hải Phong trước mắt, niên kỷ xem ra nhỏ hơn chàng, điều đó khiến Tả Nhân Long càng không thể nhẫn nại. Bất giác chàng lui một bước, đôi mày kiếm dựng ngược lên, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ.

Giang Hải Phong thì bình thản như không, chàng đoán chắc là Tả Nhân Long không thể thoát được chiêu vừa rồi của mình.

Bỗng nhiên Tả Nhân Long tiến tới trước năm bước rồi cười nhạt, nói:

- Kiếm chiêu của các hạ quả nhiên có sự ảo diệu mà quỷ thần khôn lường, nhưng nếu có thể tiếp ta bảy chiêu nữa thì ta mới tâm phục.

Qua hai lần động thủ với Tả Nhân Long, Giang Hải Phong cũng cảm thấy đối phương là đệ nhất cao thủ mà mình gặp được ở Trung Nguyên, kiếm chiêu xuất kỳ ảo diệu vô cùng. Nhưng chàng tự tin, nhất định là mình đủ sức thắng đối phương. Vì lúc này khi hai đạo kiếm khí giao tiếp thì Giang Hải Phong đã cảm thấy kiếm khí của không phải dường như yếu hơn mình, điểm này có thể chứng minh công phu trên kiếm của đối phương cũng kém mình một bậc. Lấy chiêu vừa rồi mà nói, Giang Hải Phong vốn có thể thủ thắng, nhưng vì lòng nhân hậu nhất thời của chàng nên trường kiếm kịp thời thu lại phân nửa.

Chàng vốn cho rằng, bất luận thế nào thì đối phương cũng phải thọ thương đôi chút, nào ngờ đối phương vẫn có thể tránh né, trong lòng chàng không tránh khỏi có chút hối hận.

Bây giờ nghe Tả Nhân Long nói vậy thì chàng cười thản nhiên và nói:

- E rằng chúng ta không cần lấy bảy chiêu để quyết định thắng bại.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Khẩu xuất cuồng ngôn.

Giang Hải Phong không nói thêm gì nữa, chàng tiến tới ba bước, song mục nhìn ra một nơi xa, thái độ nhàn nhã vô cùng. Nhưng Tả Nhân Long biết đây là cách tĩnh tâm của cao thủ trước khi động thủ.

Tả Nhân Long cũng không dám khinh suất, chàng liền hít một hơi chân khí dồn xuống đan điền, bởi lẽ bộ Văn Tử kiếm pháp này cần phải thi triển liền một mạch mà không được dừng lại.

Giang Hải Phong hoành ngang kiếm rồi nói:

- Mời!

Bỗng nhiên thấy tay áo bên phải của Tả Nhân Long phất ra một tiếng “vù”, toàn thân chàng chợt cuộn lên như lá mùa thu trước gió.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Thân pháp tuyệt lắm!

Lời phát kiếm xuất, Ngưng Sương Kiếm như ngân long hí lộng trên không trung. Thân hình Tả Nhân Long đang lao tới rất uy mãnh nhưng bị kiếm khí của Giang Hải Phong bức lui ra sau khá xa. Chàng chuyển người trên không rồi hạ xuống nhẹ nhàng trầm vững.

Chiêu thức vừa rồi tuy bên ngoài không có gì kỳ quái, nhưng song phương đều biết, chiêu này mới thực là tuyệt diệu vô cùng. Tả Nhân Long tiếp tục điểm mạnh hai chân xuống cát, thân hình tung lên lần nữa.

Giang Hải Phong bất giác cảm thấy kinh dị, vì bộ pháp này của Tả Nhân Long xem ra rất kỳ quái, nhưng chàng chưa kịp nghĩ nhiều thì kiếm phong của đối phương đã “vù vù” bên tai, kiếm quang sắp vạch tới trước ngực.

Giang Hải Phong đứng yên bất động, hữu thủ dang ra, trường kiếm nhằm kiếm đối phương mà đâm thẳng tới. Nhưng bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển là bí kíp bất truyền ở Trung Nguyên, là bộ kiếm pháp trấn môn lợi hại nhất của Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch tuy nể tình truyền thụ cho Tả Nhân Long, nhưng trong lòng lão hối hận không thôi. Bởi lẽ xưa nay những kẻ trông thấy bộ kiếm pháp này thi triển thì dường như không kẻ nào không vong mạng. Do đó, Mộc Nhị Bạch lo lắng là một khi Tả Nhân Long thi triển bộ kiếm pháp này thì Giang Hải Phong cũng rơi vào kết cục tương tự.

Hiện tại, vì tức khí nhất thời mà Tả Nhân Long quên lời dặn dò của Mộc Nhị Bạch, chàng vận hết lực bình sinh để thi triển bộ Văn Tử kiếm pháp.

Về phía Giang Hải Phong, đích thị là chàng không ngờ đến chỗ quái dị của bộ kiếm pháp này, do đó cũng không tránh khỏi có chút khinh suất. Chờ đến khi kiếm của chàng xuất ra rồi thì chàng mới thấy kiếm ảnh của đối phương lấp loáng và cảm thấy sự bất ổn. Trong lúc kinh hoảng, chàng vội nắm chặt đốc kiếm và kéo ngược về phòng thủ trước ngực, nhưng dường như đã muộn rồi.

Ngay lúc này, Giang Hải Phong thấy một vòm hoa kiếm sáng rực trước mắt, nhuyễn kiếm của đối phương đã nhằm yết hầu của chàng mà điểm tới rồi. Giang Hải Phong kinh tâm động phách, trong lòng thầm kêu một tiếng “hổng bét”, thân hình chàng bất tiến bất thoát mà còn ưỡn thẳng đến trước, mũi kiếm của đối phương cơ hồ như đã chạm vào da thịt nơi yết hầu của chàng. Đột nhiên thấy chàng xoay mạnh một vòng, xem ra mũi kiếm của Tả Nhân Long cũng vạch một vòng qua cổ chàng, tình thế nguy ngập cực kỳ nhưng Giang Hải Phong không hề thọ thương.

Tả Nhân Long bất giác rung mình, chàng không ngờ bộ kiếm pháp bất truyền bình sinh Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch lấy làm đặc ý mà vẫn không đủ thương được đối phương. Chàng tự hỏi:

- “Nếu bộ Văn Tử kiếm pháp này cũng không thắng được đối phương thì há chẳng phải mình sẽ chịu thua tại đường trường sao?”

Tả Nhân Long vội vàng xuất kiếm công tới, đây là chiêu thứ hai Tiểu Phố Hoa Khai, kiếm phong ào ạt, kiếm quang lấp lánh, thanh thế kinh thiên hải địa.

Thế nhưng Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng rồi bình thế xuất kiếm, kiếm quang chỉ lóe chớp như ánh mặt trời chiếu trên mặt hồ thu. Kiếm quang của chàng không vòng vèo hay lên xuống, mà xạ thẳng vào thân kiếm của đối phương.

Quả thật đây là điều kinh dị khiến người ta khó tin. Nhưng hàng vạn ánh ngân tinh trên kiếm của Tả Nhân Long vừa gặp đạo kiếm quang của đối phương thì lập tức tan biến. Trong chớp mắt đó, Giang Hải Phong đã thấy rõ thế kiếm công tới của đối phương, trường kiếm của chàng đột khởi, theo đó là một tiếng “choang” danh gọn vang lên.

Hai thanh kiếm như nhập lại làm một đường thẳng, mũi đối mũi không lệch một ly. Nếu thời gian, bộ vị không chuẩn xác tuyệt đối, chỉ cần sai lệch một ly thì song kiếm sẽ trượt qua, hai bên khó tránh rơi vào thế lưỡng bại câu thương.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng, lúc này lòng chàng bất giác khâm phục Giang Hải Phong sát đất. Giang Hải Phong thì toát mồ hôi lạnh toàn thân, chàng cảm thấy kiếm chiêu của đối phương thật là cao thâm khôn lường.

Đột nhiên bạch y của Giang Hải Phong lất phất như phi hoa lạc diệp, thoáng cái đã thấy chàng lui ra ngoài hơn trượng, chàng mỉm cười, nói:

- Kiếm chiêu của các hạ xuất thần nhập hóa, Giang mỗ bái phục. Nhưng nếu...

Nào ngờ vừa nói tới đây thì thấy hai tay của Tả Nhân Long vung ra, toàn thân giống một con muỗi sống (Văn Tử là con muỗi) khổng lồ bổ nhào tới.

Giang Hải Phong cả kinh, vội nuốt lời vào bụng. Chàng thấy hai tay của Tả Nhân Long đập lại như chiếc kéo rồi nhằm hai vai mình mà đâm thẳng tới, thần sắc đầy vẻ căm hận và phẫn nộ. Giang Hải Phong đâu biết rằng, vì đánh lâu không thắng nên Tả Nhân Long mới phẫn nộ thi triển chiêu Phụng Vũ Tàn Văn, chiêu lợi hại nhất trong bộ Văn Tử kiếm pháp.

Khi thân hình Tả Nhân Long còn ở trên không trung, trông rất giống hình trạng một chữ đại.

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm bằng hai tay, trường kiếm phòng hộ trước ngực rồi bất ngờ điểm ra một thế kỳ ảo, chiêu này có tên gọi là Tý Ngọ Châm, là chiêu thức tuyệt diệu dĩ tinh chế động. Nhưng chàng đâu biết rằng chiêu Phụng Vũ Tàn Văn của Tả Nhân Long là một quái chiêu đa biến, sự biến hóa kỳ dị của nó khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Trường kiếm của Giang Hải Phong vừa xuất thì “keng” một tiếng vang lên, hình như kiếm của chàng chạm vào nhuyễn kiếm của đối phương. Nhìn kỹ thì thấy thân hình to lớn của Tả Nhân Long cũng từ trên không hạ xuống. Nhưng chẳng biết Tả Nhân Long búng chân thế nào mà chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, lưng dưới bụng trên, toàn thân ngửa mặt lên trời, điểm tựa chỉ là hai mũi chân khẽ chạm vào mặt cát.

Giang Hải Phong còn đang bàng hoàng thì đã nghe Tả Nhân Long quát lớn:

- Xem kiếm!

Theo đó là một tiếng “soạt” lạnh lùng, một đạo kiếm quang vút sáng như tia chớp giữa màn đêm.

Đột nhiên Giang Hải Phong cảm thấy hàn khí buốt người, rõ ràng nhuyễn kiếm của đối phương đã vượt qua bức tường kiếm khí hộ thân của chàng. Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, chợt nghe Giang Hải Phong quát một tiếng đánh thép, song thủ hợp lại giữa ngực rồi đẩy ra. Đây là một tuyệt chiêu cứu mệnh trong sở học của chàng, chiêu này gọi là Thiếp Dao, không rơi vào thế vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không dám sử dụng bừa.

Song thủ vừa khép lại thì nhuyễn kiếm của đối phương xuyên giữa hai bàn tay, Ngưng Sương Kiếm của Giang Hải Phong treo trên ngón tay út của hữu thủ. Nhất hợp nhất phân, chớp mắt song mục đã rời nhau và lui bước ra xa. Nhất thời sắc diện của song phương đều tái nhợt như nhau.

Giang Hải Phong cúi đầu nhìn xuống thì thấy bạch y của mình rách toạt một mảng giữa ngực, lộ xuất cả áo lót bên trong. Đây là một điều sỉ nhục mà lần đầu tiên chàng phải chịu, bước chân chàng bất chợt loạn choạng lui ra sau mấy bước, đương thời chàng không nói một lời.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long càng kinh tâm động phách hơn, chàng không ngờ Văn Tử kiếm pháp lợi hại như vậy mà vẫn không đả thương được đối phương. Dựa vào bộ kiếm pháp này, Mộc Nhị Bạch đã nổi danh thiên hạ và dường như không có đối thủ, chẳng ngờ bây giờ lại không đả thương được Giang Hải Phong. Tả Nhân Long thầm nghĩ:

- “Xem ra chuyện thâm kị ứng địch (trộm võ đối địch) của mình đã hoài công vô ích, từ đây có thể thấy võ công của Giang Hải Phong cao cường hơn mình quá nhiều.”

Tuy thắng nhưng chiến thắng này không làm cho Tả Nhân Long thỏa mãn. Rất lâu sau chàng mới gượng cười, nói:

- Thân thủ của các hạ quả nhiên phi phàm, tại hạ vô cùng khâm phục, qua cuộc tỉ thí này xem như người và ta đã hòa nhau, mong rằng ngày sau có cơ hội tái kiến.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi nhanh chóng lui bước.

Chợt nghe Giang Hải Phong lạnh lùng quát:

- Khoan đã!

Tả Nhân Long quay lại, chàng hơi ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào, người còn chưa phục chăng?

Giang Hải Phong mặt xanh như thép, chàng nói:

- Các hạ quá khách khí rồi, không phải tại hạ khiêm tốn, nhưng quả thực bình sinh tại hạ chưa từng trông thấy chiêu nào lợi hại như chiêu sau cùng của các hạ.

Chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Qua cuộc hội ngộ hôm nay, Giang mỗ mới biết võ lâm Trung Nguyên còn có nhiều cao nhân, chỉ có điều...

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp với giọng bi thương:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết tên gọi của chiêu đó không?

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Người cũng chẳng cần hỏi nhiều, thực lòng mà nói, ta cũng mới học không lâu, người tránh được như thế quả thực đã là chuyện không dễ rồi.

Chàng lại gượng cười và lại cung thủ, nói:

- Tạm biệt!

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong liền truy theo và nói:

- Xin các hạ quay lại đã!

Tả Nhân Long quay lại và chau mày nói:

- Người...

Giang Hải Phong cười nhạt, cất lời:

- Cho tại hạ thời gian năm ngày nữa, năm ngày sau vào lúc mặt trời lặn, tại hạ đợi các hạ ở đây, chúng ta quyết phân một trận thắng bại cuối cùng. Thế nào?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Tùy người vậy.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Vậy thì chúng ta nhất định một lời như thế nhé!

Tả Nhân Long vừa xoay gót vừa nói:

- Được! Năm ngày sau, tại nơi này vào lúc mặt trời lặn.

Lời vừa dứt thì nhuyễn kiếm đã dắt vào thắt lưng, chàng men theo bờ cát dài mà đi.

Đối phương đã đi nhưng Giang Hải Phong vẫn đứng ngẩn người giữa bãi cát vàng, song mục rưng rưng ngấn lệ, chàng lẩm bẩm tự nói:

- Bại rồi! Cuối cùng ta bại rồi.

Chàng lặng lẽ bước đến ngồi xuống dưới một gốc cây, lát sau lại đứng lên, nội tâm chàng luôn bị chiêu thức vừa rồi của đối phương giày vò. Dường như có một thứ bí phần đang đè nén trong lòng chàng, hai môi cắn chặt, chàng trầm nghĩ:

- “Nhất định ta phải nghĩ ra cách phá giải chiêu thức đó.”

Ý nghĩ chưa hết thì bỗng nhiên chàng thấy một lão nhân lưng đeo túi thảo dược từ sau gốc cây bước ra rồi đi thẳng về phía chàng. Giang Hải Phong bất giác ngớ người, chàng hiếu kỳ quan sát lão nhân một lúc thì thấy đối phương mặc một bộ hồng y cũ kỹ, đầu đội mũ rơm, chân mang giày cỏ.

Chàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, lòng trầm nghĩ:

- “Quái lạ, xung quanh đây không nhà, nếu có người đến thì tất có thể phát hiện từ xa, tại sao lão nhân này đối phương xuất hiện mà ta không biết?”

Nghĩ đoạn chàng quan sát đối phương kỹ hơn, chàng cảm thấy lão này cao gầy, hai vai nhô lên, song mục ti hí như nửa khép nửa mở, mũi vừa to vừa tròn, mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng như tuyết, thật là một điển hình “da mồi tóc sương”.

Vì không tiện quan sát lâu nên Giang Hải Phong quay mặt đi chỗ khác, chẳng ngờ lão nhân lại đi thẳng đến cạnh chàng, vừa dừng bước thì lão đã cười hì hì, nói:

- Thân thủ của các hạ quả là bất phàm, khiến lão phu vô cùng khâm phục.

Giang Hải Phong quay lại nhìn lão rồi lạnh lùng nói:

- Bình sinh tại hạ và lão không quen biết, hà cớ gì lão nói thế?

Lão nhân cười khà khà rồi nói:

- Võ lâm thiên hạ vốn là một nhà. Thiếu niên, lẽ nào người chưa nghe câu “tứ hải giai huynh đệ”?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nói vậy tức hạ cũng là người trong võ lâm à?

Lão nhân vỗ vỗ vào bụng rồi đáp:

- Tất nhiên! Nhưng chẳng qua là góp mặt cho đủ số mà thôi.

Nói đoạn lão ngửa mặt cười sang sảng một tràng.

Khi lão nhân này vỗ bụng thì Giang Hải Phong mới để ý thấy hữu thủ của lão chỉ có bốn ngón, ngón vô danh bị cụt mất phần đầu. Mười năm sống trên hoang đảo đã biến Giang Hải Phong thành một nhân vật cũng rất quái dị. Bản tính chàng không muốn bắt chuyện với bất kỳ một người nào, nhưng với lão nhân xa lạ này, chẳng biết thế nào chàng lại có một cảm giác khác lạ. Vì vậy Giang Hải Phong nhìn lão nhân rồi nói:

- Nói vậy có nghĩa là lão đã tận mắt mục kiến tình hình tử thí vừa rồi?

Lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Nửa chiêu cũng không bỏ qua.

Lão lấy chiếc mũ rơm xuống, quạt quạt trước mặt và nói tiếp:

- Một bên là đại danh đỉnh đỉnh Trung Nguyên Nhất Kiếm, một bên là Thiên Sơn Chi Tinh, danh dương tái ngoại. Tuyệt thay, phúc nhân của lão phu cũng không đến nỗi nào.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Lão nói những gì vậy, tại hạ chẳng hiểu gì cả?

Lão nhân phá lên cười rồi hỏi lại:

- Không hiểu à?

Giang Hải Phong nhìn lão bằng ánh mắt hiếu kỳ, chàng hỏi:

- Ai là Thiên Sơn Chi Tinh? Ai là Trung Nguyên Nhất Kiếm?

Lão nhân chậm rãi ngồi xuống rồi mỉm cười, nói:

- Các hạ là Trung Nguyên Nhất Kiếm, thiếu niên vừa rồi chẳng phải là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đó sao? Ha ha... sao người lại hỏi ngược lại ta thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ mới đến Trung Nguyên không lâu, đâu đã có ngoại hiệu gì, lão chớ nói lung tung.

Chàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt lão rồi nói tiếp:

- Lẽ nào lão không biết nhìn trộm người khác tởm là một hành động rất thiếu quang minh?

Lão nhân lại phá ra cười rồi nói:

- Ta lại cảm thấy chẳng có gì là không quang minh.

Tâm tình của Giang Hải Phong lúc này đâu còn hứng thú để nói đùa với lão, chàng buông một tiếng thở dài rồi vừa đứng lên vừa nói:

- Lão trượng ngồi nghỉ một mình nhé, tại hạ phải đi rồi.

Nói đoạn chàng cất bước đi ngay, không ngờ vừa được năm bước thì đã nghe lão nhân cười hì hì sau lưng và nói:

- Giang Hải Phong người hà tất phải tức khí, thực lòng mà nói, trận chiến vừa rồi người không bại.

Giang Hải Phong cả kinh quay lại, chàng vội hỏi:

- Làm sao lão biết danh tự của tại hạ?

Lão nhân bước tới và mỉm cười, nói:

- Sao ta lại không biết đại danh của người?

Giang Hải Phong chau mày, hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của lão?

Lão nhân cười cười, nói:

- Mộc!

Giang Hải Phong bất giác quan sát lão một lượt nữa, nhưng thủy chung chàng vẫn cảm thấy rất xa lạ, chàng thản nhiên cười rồi nói:

- Từ trong lời lão nghe ra thì hình như lão cũng là nhân vật trong giới hiệp nghĩa đạo, tình hình tử kiếm giữa tại hạ và Tả Nhân Long vừa rồi, lão đều trông thấy thật sao?

Lão nhân gật đầu, nói:

- Đã nói là không sót nửa chiêu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Đã vậy thì tại sao lão nói tại hạ bất bại?

Lão nhân ngửa mặt cười lớn rồi nói:

- Giang Hải Phong ơi là Giang Hải Phong! Ủng cho người có thân võ công cao cường, sao người lại không biết câu “kiếm dĩ khí thắng” chứ?

Giang Hải Phong sững người, chàng nghĩ:

- “Lão ta nói không sai, trên phương diện kiếm khí thì đích thực là Tả Nhân Long không bằng ta, chỉ có điều chiêu cuối cùng của hắn quá kỳ diệu, khiến ta không kịp đề phòng.”

Trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài mặt không biến động thanh sắc.

Lão nhân lại buông tiếng thở dài rồi nói:

- Người có biết kiếm chiêu mà Tả Nhân Long thi triển là bộ Văn Tử kiếm pháp đặc ý nhất trong đời Cửu Chỉ Quỷ Lão không? Bộ kiếm pháp này có sự ảo diệu quỷ thần khôn lường, người chết bởi bộ kiếm pháp này thật là không thể kể ra hết, vậy mà người...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Vậy mà người ngay một chút thương thế cũng không có. Thật là hổ thẹn...

Lão nhân lại nói tiếp:

- Hổ thẹn cho vị Cửu Chỉ Quỷ Lão đó, lão ta từng tự cho rằng bộ kiếm pháp đó là thiên hạ vô địch, bây giờ đã bị người đánh bại rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc nói:

- Lão trượng, lão nói sai rồi.

Chàng kéo mảng y phục bị kiếm của Tả Nhân Long rách nát cho lão xem rồi nói tiếp:

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rách nát, tại hạ bại chứ không phải thắng, lão đừng lấy làm kỳ quái.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Ta biết!

Lão thở dài rồi nói tiếp:

- Người vốn có thể không để cho y phục bị rách nát, chỉ trách người nhất thời hoang mang mà thôi.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Dựa vào đâu mà lão lại nói thế?

Lão nhân gượng cười, nói:

- Điều này người hãy tự tìm hiểu lấy, nói thực không sợ người cười chứ ngay cả lão phu bình sinh cũng chưa từng thấy mấy chiêu vừa rồi của người.

Nói đoạn lão lắc đầu và lại kêu lên:

- Hổ thẹn!

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Đại danh của lão là...

Lão nhân không trả lời mà nói:

- Ta nghĩ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch sẽ không đem bộ Văn Tử kiếm pháp đó ra khoác lác với võ lâm nữa rồi.

Giang Hải Phong chợt ngộ ra, chàng “à” một tiếng rồi nói:

- Nói thế hóa ra lão trượng chính là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch rồi?

Lão nhân cười cười, nói:

- Cứ xem là như vậy đi!

Trước đây Giang Hải Phong từng nghe kỳ nhân Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch tung hoành ở tái ngoại, không ngờ bây giờ lại gặp lão ta, nhất thời chàng kinh ngạc không ít.

Chàng vội cung thủ hành lễ và nói:

- Văn bối quá thất lễ rồi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng cười một lúc rồi nói:

- Gần đây nghe nói về người quá nhiều, hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền, người và Tả tiểu tử kia có thể nói là một đôi thiếu niên kiệt xuất trong võ lâm.

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch gật đầu rồi nói tiếp:

- Mấy quái chiêu vừa rồi người dùng đối phó Tả Nhân Long thật là tuyệt, có thể thi triển lại cho lão phu đại khai nhãn giới, mở rộng tầm kiến thức không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Mộc lão chớ nói đùa, tại hạ đâu dám múa rìu qua mắt thợ.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, bỗng nhiên lão xuất thủ chụp thẳng vào vai Giang Hải Phong. Giang Hải Phong kinh hãi, vội trảm vai xuống khiến Mộc Nhị Bạch chụp hụt vào hư không.

Lão kêu “khá” một tiếng rồi lại vịn người xuất thủ lần thứ hai, hai ngón tay trở và giữa nhằm thắt lưng Giang Hải Phong mà điểm tới.

Giang Hải Phong chợt phát nộ, chàng quát hỏi:

- Lão làm gì thế?

Vừa nói chàng vừa xoay hữu thủ, dùng cạnh bàn tay chém xuống hữu thủ của Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch xoay người tránh né, lão cười ha ha rồi bất ngờ đẩy một chưởng vào giữa ngực Giang Hải Phong. Xem ra song phương chỉ phát phẩy nhẹ nhàng nhưng cả hai đều có tuyệt kỹ kinh thế hãi tục nên vùng chân múa tay cũng đủ lấy mạng người khác.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Hà tất phải thế này!

Miệng nói tả chưởng cũng đẩy ra, hữu chưởng phòng hộ trước ngực, thân hình chàng như xoay chuyển, nhưng không chuyển. “Ầm” một tiếng, song chưởng giao kích, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Mộc Nhị Bạch bất giác kinh ngạc, bây giờ lão mới biết công lực của Giang Hải Phong cũng thâm hậu không kém mình. Vừa rồi tuy song phương chỉ kích nhẹ vào nhau nhưng cả hai đều vận nội lực tỉ thí, do vậy song chưởng chỉ chạm nhẹ vào nhau mà vẫn giúp mỗi bên biết được công lực của đối phương thâm hậu như thế nào.

Mộc Nhị Bạch bất giác đỏ mặt, lão cười ha ha rồi thu chưởng lui bước.

Giang Hải Phong cũng thu chưởng rồi tung người ra sau, sắc diện vẫn lạnh như băng, chàng thản nhiên nói:

- Chưởng lực của Mộc lão thật kinh người, Giang Hải Phong vô cùng bái phục!

Mộc Nhị Bạch đưa ngón tay cái lên và nói:

- Khá lắm! Mộc Nhị Bạch ta hành Nam tẩu Bắc, hôm nay mới xem như gặp được anh hùng thật sự. Giang Hải Phong! Lão phu khâm phục người đấy!

Nói đoạn lão liên tục gật gù.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi dùng mảnh vải quần Ngưng Sương Kiếm lại, chàng mỉm cười, nói:

- Bại tướng không đủ dũng ngôn, cáo biệt!

Lời dứt thì chàng cũng quay người cất bước. Mộc Nhị Bạch vội lướt theo và gọi:

- Giang tiểu tử!

Giang Hải Phong từ từ quay lại, chàng chau mày hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Mộc Nhị Bạch tiến tới gần và nói:

- Lão phu có một chuyện muốn thỉnh cầu, chẳng hay người có thể phá lệ thành toàn cho không?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Thỉnh cầu tại hạ chuyện gì?

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói:

- Cuộc hẹn ước vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, xin người hạ thủ lưu tình với Tả lão đệ của ta được không?

Lão thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Tính khí hấn ngang bướng không chịu nghe khuyên bảo, lần này ta thật sự sợ hấn chuốc họa vào thân.

Giang Hải Phong lắc đầu, cười nhạt rồi nói:

- Mộc lão nói đùa rồi, trận chiến hôm nay tại hạ suýt chết dưới kiếm của hấn, đủ thấy tuyệt nghệ của hấn cao hơn tại hạ một bậc, vậy thì bảo tại hạ hạ thủ lưu tình với hấn thì làm thế nào được?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Tiểu huynh đệ người chớ khiêm tốn, người khác không nhìn thấy nhưng lẽ nào ngay cả Mộc Nhị Bạch ta cũng không nhìn thấy?

Giang Hải Phong buột miệng hỏi lại:

- Nhìn thấy cái gì?

Mộc Nhị Bạch đáp:

- Qua trận chiến vừa rồi, lão phu đã chứng thực một điều, võ công của người cao hơn Tả Nhân Long một bậc, vì vậy ta rất lo lắng cho Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ thấy lão không cần phải bận tâm như thế.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Giang Hải Phong thầm chửi:

- “Giỏi cho một lão nhân chỉ biết riêng tư, lão nhất tâm nhất ý lo cho Tả Nhân Long, lẽ nào bỏ mặc sự sống chết của Giang Hải Phong ta?”

Nghĩ đến đây thì sắc diện của chàng lộ chút phẫn nộ.

Mộc Nhị Bạch lại cười hì hì, nói:

- Tục ngữ có nói: Oan gia nên giải không nên kết. Lão phu rất mong hai người hóa can qua thành ngọc bạch, bằng không lưỡng hổ tương tranh tất có một bên thọ thương.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Sao lão không đi nói những lời này với Tả Nhân Long?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Nếu hấn chịu nghe lời ta thì tốt biết mấy.

Giang Hải Phong hỏi tiếp:

- Nói vậy lão muốn năm ngày sau tại hạ tự đưa thân vào chỗ chết chẳng?

Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch bất giác ngớ người, Giang Hải Phong lại nói tiếp:

- Không cần lo nhiều, chưa chắc tại hạ thắng được hấn, tạm biệt.

Dứt lời, chàng quay người cất bước, lần này Mộc Nhị Bạch không chạy theo gọi lại nữa. Lão buông một tiếng thở dài rồi cũng quay người bỏ đi.

Giang Hải Phong thuận theo lối bờ cát đi tới một bến nước, chàng tung người lên thuyền nhỏ của mình rồi hạ buồm xuống. Khi đến thuận gió, lúc về ngược gió nên chàng đành phải chèo thuyền trở về. Trời nắng chang chang như đổ lửa, hoa sen trên nước cũng đều rủ cánh héo nhụy, ngay cả cá nhỏ cũng lặn sâu xuống đáy nước để tránh cái nóng.

Thuyền đi được nửa đường thì Giang Hải Phong đã toát mồ hôi toàn thân, chàng quét mục quang nhìn tứ phía thì thấy lúc này rất ít thuyền bè qua lại, mà khoảng cách với bờ còn quá xa, trước mắt lại có một tiểu đảo nhô lên giữa hồ. Trên tiểu đảo này có một thạch đình, cạnh đó còn dựng một lều hóng mát khá rộng, hiện đang có không ít người uống trà hóng mát.

Giang Hải Phong liền cho thuyền cặp vào tiểu đảo rồi vội vàng lên bờ, chàng thấy dưới lều đã đầy khách ngồi, tuy còn vài chỗ trống nhưng rất lộn xộn. Giang Hải Phong đành bước tiếp lên trên, chàng thấy trong đình bát giác có nhiều hoa cỏ, nhìn từ xa giống hệt một hoa viên, quả là một nơi hóng mát lý tưởng. Chàng dừng bước ngắm nhìn một lúc rồi thầm nghĩ:

- “Đây mới là nơi hóng mát tốt nhất, tại sao ta không vào đó ngồi nghỉ một lát?”

Nghĩ đoạn chàng bước thẳng vào thạch đình, quả nhiên bên trong có thiết đặt mấy chỗ ngồi và có ba người phục vụ, mặc bạch y đang đi lại bên trong. Giang Hải Phong vừa bước vào thì chợt nghe có giọng cười như oanh yến, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi hương phấn nữ nhân phảng phất tản ra theo gió. Chàng chau mày thầm nghĩ:

- “Lẽ nào đây là nơi chỉ dành riêng cho nữ khách?”

Đang phân vân do dự thì đã có một thiếu nữ bước ra nghênh tiếp:

- Mời khách nhân vào trong ngồi!

Giang Hải Phong vốn không thích vướng vào nữ nhân, nhưng đã bước vào đây và đã được mời thì cũng không tiện quay ra, chàng đành gạt đầu rồi theo tu vào trà phòng. Chàng thấy chu vi trong đình không nhỏ. Gió từ bát phương tứ hướng thổi vào, tạo cảm giác sảng khoái lạ thường. Tổng cộng có chừng hai mươi chỗ ngồi nhưng khách nhân rất ít, ngoài bàn phía đông có mấy thiếu nữ ra thì trong đình chỉ có chừng bốn năm khách nhân.

Thiếu nữ đưa Giang Hải Phong đến ngồi vào một bàn phía tây rồi mỉm cười, nói:

- Khách nhân cần dùng trà không?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không, tại hạ muốn ăn cơm.

Thiếu nữ gượng cười, nói:

- Khách nhân, rất tiếc là hôm nay tiểu hiệu không bán cơm.

Nàng nhìn qua bàn nữ khách phía đông rồi khẽ nói tiếp:

- Nhà bếp chỉ có hai người, mấy cô nương kia lại đặt hai mươi phần ăn nên rất bận rộn.

Giang Hải Phong bất giác nhìn qua bên đó thì thấy tổng cộng có sáu cô nương, toàn là thiếu nữ xấp xỉ đôi mươi. Y phục hoa lệ, đang chỉ ra ngoài hồ và nói cười vui vẻ. Bỗng nhiên chàng lạnh giọng nói:

- Nói vậy, lẽ nào các người mở quán chỉ bán cho một bàn khách nhân?

Thiếu nữ nghe vậy thì vội cúi người nói khẽ:

- Nói nhỏ một chút! Nhỏ một chút!

Giang Hải Phong càng nộ khí, chàng trừng mắt nói:

- Tại sao phải nói nhỏ?

Thiếu nữ vội quay người lại thì thấy mấy cô nương kia đã nhìn sang bên này, bất giác nàng cười hì hì, nói:

- Khách nhân, có lẽ người mới đến Tây Hồ chưa lâu.

Giang Hải Phong vốn không muốn gây náo nhiệt nhưng quả thực là chàng thấy cung cách thiếu nữ này không thuận mắt nên cười nhạt, nói:

- Ta đến lâu hay không thì có quan hệ gì đến cô nương người? Ta chỉ hỏi nơi này có bán cơm hay không? Không bán thì đi chỗ khác.

Thiếu nữ ấp úng nói:

- Bán... Không bán...

Vừa nói nàng vừa lên nhìn qua bàn mấy cô nương với vẻ sợ hãi. Giang Hải Phong bất giác phần nộ, chàng nói:

- Ta hỏi cô nương người mà cô nương người nhìn qua bên đó làm gì?

Nhất thời tức khí, chàng đẩy ghế đứng lên định bước ra thì chợt thấy bàn bên hướng đông có một lục y thiếu nữ đứng lên. Thiếu nữ này mặt tròn như mặt nguyệt, da trắng mịn, mày liễu vừa dài vừa cong, đôi mắt phụng liến láu, thân hình uyển chuyển. Cô ta quét mục quang hơi phần nộ nhìn Giang Hải Phong rồi bước tới, nói:

- Các hạ xuất ngôn phải cẩn thận một chút. Các hạ định làm gì vậy?

Giang Hải Phong vừa tức vừa buồn cười, chàng không ngờ chút chuyện nhỏ thế này mà cũng có kẻ muốn xen vào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lục y thiếu nữ, mà chỉ lạnh lùng nói:

- Xin cô nương hãy tránh ra, tại hạ phải đi đây.

Lục y thiếu nữ liền nói:

- Ta biết người cần đi nhưng bốn cô nương không cho người đi thì người không thể đi!

Giang Hải Phong lui một bước, chàng nhìn qua thiếu nữ vô lý này, xem thử bộ dạng như thế nào. Chỉ thấy lục y thiếu nữ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ kên kiệu, song mục lạnh lùng đang nhìn mình từ trên xuống dưới. Mấy cô nương còn lại bên bàn phía đông cũng bật cười và đều đứng dậy, chỉ có duy nhất một bạch y thiếu nữ là vẫn ngồi bất động tại nguyên vị. Lưng quay về phía Giang Hải Phong, mục quang nhìn ra hồ, dường như không nghe không thấy chuyện đang xảy ra.

Từ ngữ âm mà Giang Hải Phong đoán ra lục y thiếu nữ là người Hàng Châu, nhưng lại không đoán được thân phận của cô ta như thế nào. Trong lòng chàng rất muốn hỏi, song lại không muốn phát sinh thêm chuyện khác.

Nhất thời chàng cau mày nhìn lục y thiếu nữ và nói:

- Người là một cô nương mà sao lại bá đạo như thế, không cho tại hạ đi nghĩa là sao?

Lục y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Chẳng phải người đến đây ăn cơm sao? Cơm chưa ăn thì tại sao lại đi?

Giang Hải Phong nén giận, nói:

- Cơm đều bị các cô nương ăn sạch rồi, tại hạ còn ăn được gì?

Lúc này lại có hai thiếu nữ bước tới, một nàng mặc hoàng y cười nhạt rồi nói:

- Tam tỷ, bọn muội biết rồi đấy nhé.

Người được gọi là tam tử chính là lục y thiếu nữ nàng nghe vậy thì cười khẩy, nói:

- Quỷ chết! Người bót phá đám có được không?

Nói đoạn nàng quay lại, cung thủ và mỉm cười, nói tiếp với Giang Hải Phong:

- Người đeo bảo kiếm bên mình, có lẽ cũng là con nhà võ, người có muốn cùng ta thử vài chiêu không?

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không trả lời. Nhưng phần nộ trong lòng chàng đã lên đến cực điểm, chỉ vì cho rằng đối phương là một cô nương, còn mình đường đường là một nam tử hán, trước mặt công chúng thì làm sao có thể động thủ với cô ta?

Lục y thiếu nữ lại nheo mắt, nói:

- Người cầm rồi chẳng?

Giang Hải Phong không thể nhẫn nại được nữa, chàng lạnh lùng nói:

- Cô nương chớ nên xuất ngôn hại người, tại hạ không muốn hơn thua với cô nương, mau tránh ra.

Nói đoạn chàng bước tới trước, nhưng lục y thiếu nữ cũng bước tới và cười nhạt nói:

- Ta không cho người đi!

Mọi người trong đình chợt cười ồ lên khiến Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng nói:

- Cô nương muốn động thủ với tại hạ thì có lẽ cần phải luyện thêm mấy năm nữa, hãy xem đây.

Nói đoạn chàng với tay nhấc chén rượu trên bàn bên cạnh rồi khẽ ấn vào cây trụ gỗ. Khi chàng thu tay lại thì chén rượu đã được khảm vào trụ gỗ mà không bị sút mẻ một ly. Môn công phu này khiến mọi người hiện diện trông thấy rồi ngẩn người. Lục y thiếu nữ cũng biến sắc. Giang Hải Phong mỉm cười và xòe hữu chưởng ra, chàng khẽ ấn vào miệng chén rượu rồi từ từ kéo ra ngoài. “Bật” một tiếng vang lên, chén rượu được lấy ra khỏi trụ gỗ mà vẫn nguyên vẹn, chỉ có trụ gỗ bị thủng một lỗ khá sâu.

Bọn thiếu nữ hiện diện đều há hốc mồm, tròn xoe mắt, ngẩn người mà nhìn, không ai nói được một lời.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cô nương đã thấy chưa? Nếu cô nương tự tin cũng có công phu như vậy thì chúng ta cứ việc tỉ thí, bằng không thì tốt nhất là hãy tránh ra.

Lục y thiếu nữ buột miệng nói:

- Công phu tuyệt lắm, xin thỉnh giáo đại danh của các hạ.

Giang Hải Phong thấy cô ta “tiền khinh hậu kính” thì bất giác nực cười, chàng nói:

- Chuyện này cô nương không cần hỏi, tạm biệt!

Chàng cung thủ chào và định cất bước thì đột nhiên nghe tiếng quát lạnh lạnh:

- Khoan đã!

Bây giờ mới thấy bạch y thiếu nữ chậm rãi đứng lên, Giang Hải Phong nhìn qua thì bất giác rùng mình, chàng không dám tin là trên thế gian này có nữ nhân xấu xí như thế.

Vừa rồi đối phương ngồi quay lưng lại, mắt nhìn ra hồ nên chàng không phát hiện được dung diện của cô ta. Hiện tại cô ta đã đứng lên và quay người lại nên tự nhiên dung diện đều hiển lộ. Đó là một khuôn mặt mà ai thấy cũng sợ đến kinh tâm động phách, thoạt nhìn giống như một trang giấy trắng điểm mấy giọt mực đen.

Điều đó còn có thể chấp nhận được, nhưng quái lạ là khuôn mặt cô nương này chỉ nhỏ bằng bàn tay, hai lưỡng quyền lại nhô cao, mũi như thõm vào giữa, hai mắt một to một nhỏ, miệng rộng như miệng sư tử, môi dưới trề ra để lộ nguyên hàm răng. Mới nhìn cứ tưởng cô ta cố tình làm như vậy để hù dọa ai đó.

Tuy dung diện cực xấu nhưng thân hình cô ta uyển chuyển dịu dàng, tất cả những đường nét trên người cô ta cứ như một kiệt tác của tạo hóa. Đặc biệt là eo thon và nhỏ như cành liễu lay động trong gió, y phục khiết bạch như tuyết, tuyết không nhuộm chút hồng trần.

Lúc cô ta đứng lên, Giang Hải Phong mới để ý thấy bên hông cô ta đeo một thanh đoản đao có vỏ màu lục. Hình như vỏ đao được chế từ da giao long, bên trên có khảm hai hạt châu cũng màu lục, châu quang lấp lánh, vừa nhìn là biết thanh đao này rất quý.

Bạch y thiếu nữ chậm rãi bước tới trụ gối nơi Giang Hải Phong vừa khảm chén rượu vào, nàng đưa tay sờ vào lỗ thủng rồi cười nhạt, nói:

- Không ngờ Tây Hồ này cũng có một nhân vật lợi hại như thế này ẩn tàng, hôm nay thật là thất lễ rồi.

Nói đoạn nàng quay sang cung thủ chào Giang Hải Phong và hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của các hạ?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương hỏi danh tánh tại hạ làm gì?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, mắt lớn mắt nhỏ càng lộ rõ hơn, nàng nói:

- Có lẽ người mới đến nơi này, nhưng đại danh Hàng Châu Thất Nữ thì không thể không biết, vậy mà người dám ngông cuồng múa may trước mặt tỷ muội bọn ta như vậy, tiểu tử người thật to gan.

Giang Hải Phong bật cười, nói:

- Nói vậy, các cô nương đây là Hàng Châu Thất Nữ à? Thất kính! Thất kính!

Chàng cung thủ chào rồi nói:

- Cáo biệt! Cáo biệt!

Đang định cất bước thì bỗng nhiên nghe xú thiếu nữ phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Khoan đã, người muốn đi thì cũng phải nói cho rõ đã.

Nàng vừa bước tới vừa quan sát kỹ Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Từ lúc người bước vào là ta đã biết người có võ công hơn người, quả nhiên không sai, đủ thấy nhân lực của ta cũng không tồi. Tỷ muội bọn ta ân oán phân minh, vừa rồi người đã làm nhục bọn ta, món nợ này, tỷ muội bọn ta cần phải thanh toán.

Giang Hải Phong nộ khí nói:

- Rốt cuộc cô nương người muốn thế nào?

Xú thiếu nữ cười cười, nói:

- Thiếu niên người có can đảm không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lời này lẽ ra là ta hỏi cô nương người đấy.

Xú nữ cười nhạt rồi gật đầu, nói:

- Như vậy thì tốt, hiện tại tỷ muội bọn ta phải đi Tô Châu một chuyến, chừng bốn ngày sau là quay về, thế này nhé...

Nàng ngưng lại cười cười rồi nói tiếp:

- Vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, chúng ta sẽ gặp mặt phân thắng bại tại phía sau Tây Sa Châu, người có đồng ý không?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Được, ta nhất định sẽ đi.

Nói đoạn chàng lách người sải bước đi ra khỏi thạch đình, chàng nghe bọn thiếu nữ phía sau phá lên cười khanh khách. Đang lúc tức khí nên chàng đi thẳng xuống thuyền rồi chèo đi, ngay cả ăn cơm cũng chẳng còn hứng thú mà đi ăn.

- o O o -